

Arrest

nr. 216 455 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient een asielaanvraag in op 2 juni 2008.

Op 18 maart 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 51 819 van 29 november 2010 wordt de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bevestigd.

Op 18 januari 2011 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag van 18 maart 2009 ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 184 725 van 30 maart 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 25 oktober 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 december 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Aan de verzoekster wordt op diezelfde dag een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van de Raad met nrs. 188 714 en 188 715 van 22 juni 2017 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 27 april 2015 wordt via een DNA-test bepaald dat de verzoekster de moeder is van A.V., een Nederlandse onderdaan die in België verblijft.

Op 18 november 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 17 mei 2016 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 176 422 van 18 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 21 november 2016 dient de verzoekster opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wederom als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan.

Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze akte wordt vernietigd bij 's Raads arrest nr. 195 293 van 22 november 2017.

Op 22 mei 2018 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 21 november 2016. Hij beslist opnieuw tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ditmaal echter zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekster nam van deze beslissing kennis op 10 juli 2018.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/11/2016 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1960

Geboorteplaats: L.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar zoon, de genaamde V. A. (RR: ...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40biss §2, eerste lid. 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd; 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner a/s bedoeld onder /0 of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'.

Betrokkene diende reeds eerdere aanvragen in op basis van dezelfde rechtsgrond en in functie van dezelfde referentiepersoon. De laatste werd geweigerd op 19/05/2017, omdat er niet werd aangetoond dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Deze weigering werd vernietigd door de RVV dd. 22/11/2017.

Onderhavige beslissing is een herziening van deze weigering.

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst zijn de volgende stukken in het dossier terug te vinden die zijn gevoegd bij de aanvraag van 18/11/2015:

-bewijzen van maandelijkse geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in het verleden (rekeninguittreksels IN G) voor de maanden augustus, september en oktober 2015 en geldstortingen als bewijs van ten laste te zijn in België (rekeninguittreksels ING) voor de maanden november, december 2015 en de maanden januari, februari 2016. Tijdens de periode die de stortingen in het verleden moeten bewijzen verbleef betrokkenen reeds in ons land.

- 'attestation' dd. 08.06.2015 afgeleverd door het Departement Sociale Zaken in Gumri waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale uitkeringen genoot. Uit het "attestation" dd 01.06.2015 blijkt dat betrokkene van 15.02.1995 tot 10.05.1995 werkloosheidsuitkeringen genoot en dat zij zich daarna niet meer heeft aangeboden in het Centrum. Geen van beide attesten geeft uitsluitel over het inkomen van betrokkene vlak voor haar komst naar België, er kan niet worden uitgesloten dat zij voorafgaandelijk aan haar komst zelfstandig, in loondienst of in zelfstandige activiteit een inkomen wist te verwerven.

- Attest van het kadaster dd 16.06.2015 afgeleverd te Erevan waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen in het land van herkomst

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd diende er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Alle bewijzen betreffende het 'ten laste' zijn, betreffen bewijzen van sinds mevrouw in België verblijft. Zij verblijft reeds sedert 06/05/2015 in België. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal te verblijven.

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst zijn de volgende stukken in het dossier terug te vinden die zijn gevoegd bij de aanvraag van 21/11/2016:

-Attest Armbusinessbank dd. 01/11/2016 waarin vermeld staat dat betrokkene periodisch een som van 3400 euro van de referentiepersoon zou hebben ontvangen tussen 2005 en 2007

Ook dit bewijst niet dat betrokkene financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon vóór haar komst naar België. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch

afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Alle andere documenten die bij de aanvragen zijn ingediend doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15/12/80 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken,

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft een synthesesmemorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie "*behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)*".

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoekster betoogt in de synthesesmemorie als volgt:

"11.1. Enig middel

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 40bis Vreemdelingenwet

11.1.1. Artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.2. Verwerende partij interpreteert artikel 40bis, §2, 4° Vreemdelingenwet als volgt: "Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

Herhaaldelijk stelde de RvV reeds dat de verwerende partij hierbij niet kennelijk onredelijk mag tewerk gaan (RvV nr. 181 327 dd. 26/01/2017, RvV 29 februari 2016, nr. 163.233).

In casu verblijft de verzoekende partij in België sinds 2 juni 2008.

Sinds haar aankomst in België is verzoekende partij ononderbroken ten laste geweest van haar zoon. Hiervan heeft zij tal van bewijzen naar voor gebracht en het wordt tevens niet ontkend door verwerende partij.

Wat betreft de aangebrachte bewijzen van het ten laste zijn in het land van origine dateren deze dus noodzakelijkerwijze van vóór deze periode!

De Armeense Armbusinessbank kon in deze zaak bevestigen dat er in de periode 2005-2007 een bedrag van 3.400 euro door de referentiepersoon werd overgemaakt aan de verzoekende partij. Verwerende partij stelde in de vorige beslissing deze verklaring van de bank "te vaag" te vinden en voegde er aan toe dat dit een "te ver" verleden betreft. Zij ging er hierbij aan voorbij dat het zichzelf is die bewijzen van het ten laste zijn "uit het land van origine" vroeg en dat de verzoekende partij zich nu éénmaal sinds 2008 reeds in België bevindt.

Noodzakelijkerwijze betreffen de door haar gevraagde bewijzen dus bewijzen "uit een ver verleden".

Uw Raad volgde de redenering van verzoekende partij en vernietigde de negatieve beslissing met de volgende motivering:

[...]

11.1.3. De huidige motivering van verwerende partij geen steek.

Zij stelt immers het volgende in de thans bestreden beslissing:

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst lijn de volgende stukken in het dossier terug te vinden die lijn gevoegd bij de aanvraag van 21/11 /2015:

-bewijzen van maandelijkse geldstortingen vanwege de referentie persoon aan betrokkene in het verleden (rekeninguittreksels ING) voorde maanden augustus» september en oktober 2015 en geldstortingen als bewijs van het laste te zijn in België (rekeninguittreksels ING) voor de maanden november, december 2015 en de maanden januari, februari 2016. Tijdens de periode die de stortingen in het verleden moeten bewijzen verbleef betrokkenen reeds in óns land.

- 'attestation' dd. 08.06.2015 afgeleverd door het Departement Sociale Zaken in Gumri waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale uitkeringen genoot, Uit het "attestation dd 01.06.2015 blijkt dat betrokkene van 15.02.1995 tot 10*05.1995 werkloosheidsuitkeringen genoot en dat zij zich daarna niet meer heeft aangeboden in het Centrum. Geen van belde attesten geeft uitsluitel over het inkomen van betrokkene vlak voor haar komst naar België* er kan niet worden uitgesloten dat zij voorafgaandelijk aan haar komst zelfstandig, in loondienst of in zelfstandige activiteit een inkomen wist te verwerven,

- Attest van het kadaster dd 16,06.2015 afgeleverd te Erevan waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen in het land van herkomst

Om als ten taste ie kunnen worden beschouwd diende er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Alle bewijzen betreffende het 'ten laste' zijn, betreffen bewijzen van sinds mevrouw in België verblijft. Zij verblijft reeds sedert 06/05/2015 in België, Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal te verblijven.

De bewijsstukken van de ING werden niet neergelegd als bewijs van het ten laste zijn van verzoekende partij in het land van herkomst, zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt. Deze stukken werden neergelegd als bewijs van het nog steeds ten laste zijn van verzoekende partij van haar zoon. Bovendien was het verwerende partij zelf die in haar vorige beslissing stelde dat verzoekende partij bewijzen diende voor te leggen van het recent ten laste zijn van de referentiepersoon:

Cf. beslissing dd. 19/05/2017:

"[...]"

Verwerende partij lijkt zelf niet te weten wat zij wil, want nu motiveert zij hier niets meer over...Integendeel, nu focust zij zich volledig op de afhankelijkheid in het land van herkomst en doet zij alsof de bewijzen van vóór de aanvraag compleet irrelevant zijn.

Het toppunt is de volgende opmerking in de nota met opmerkingen dat er 'slechts' bewijzen van geldstorting sinds 2015 voorliggen. Het is immers verzoekende partij zelf die recente bewijzen opvroeg, zijnde bewijzen van (vlak) vóór de aanvraag gezinshereniging. De logica is hier compleet zoek!

Verwerende partij maande verzoekende partij eveneens aan bewijsstukken aan te brengen van 'ten laste' zijn voor haar aankomst in België (zijnde de periode voor 2008) en dat heeft verzoekende partij gedaan:

Zij legde hieromtrent de volgende stukken neer:

- 'attestation' dd. 08.06.2015 afgeleverd door het Departement Sociale Zaken in Gumri waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale uitkeringen genoot. Uit het "attestation" dd 01.06.2015 blijkt dat betrokkene van 15.02.1995 tot 10.05.1995 werkloosheidsuitkeringen genoot en dat zij zich daarna niet meer heeft aangeboden in het Centrum, Geen van beide attesten geeft uitsluitel over het inkomen van betrokkene vlak voor haar komst naar België, er kan niet worden uitgesloten dat zij voorafgaandelijk aan haar komst zelfstandig, in loondienst of in zelfstandige activiteit een inkomen wist te verwerven.*
- Attest van het kadaster dd 16.06.2015 afgeleverd te Erevan waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen in het land van herkomst*

En

Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst zijn de volgende stukken in het dossier terug te vinden die zijn gevoegd bij de aanvraag van 21/11/2016:

-Attest Armbusinessbank dd. 01/11/2016 waarin vermeld staat dat betrokkene periodisch een som van 3400 euro van de referentiepersoon zou hebben ontvangen tussen 2005 en 2007

Ook dit bewijst niet dat betrokkene financieel/materieel afhankelijk was van da naar België. Deze storting is uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was.

Verzoekende partij toonde aldus aan in Armenië geen eigendommen te bezitten, geen sociale uitkeringen te hebben genoten, en geen andere inkomsten te hebben gehad.

Zij moest uiteraard op een of andere manier overleven en werd in het land van herkomst onderhouden door haar zoon die haar op regelmatige basis sommen geld overmaakte (cf. Armbusinessbank).

Thans stelt verwerende partij niet meer dat deze bewijsstukken betrekking zouden hebben op een "te ver verleden", maar gooit ze het over een andere boeg en stelt zij dat deze storting "uiterst beperkt en onregelmatig" zouden zijn.

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Zij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier.

In haar nota met opmerkingen onderlijnt de verwerende partij haar ruime appreciatiebevoegdheid. Juist hier dient de Raad er over te waken dat deze niet ontaardt in willekeur. Als men de vorige beslissing herleest, dan krijgt men kop noch staart aan wat de verwerende partij nu precies wil.

Het thans voorgelegde bewijs van de bank was, gelet op het lange tijdsverloop, niet makkelijk te krijgen.

Ook in België is het moeilijk om meer dan vijf jaar terug te gaan als men rekeningafschriften wenst. Mutatis mutandis is dit in Armenië het geval.

Verzoekende partij is een alleenstaande vrouw en moest enkel voor zichzelf onderdak en voedsel voorzien. Met het geld dat haar zoon overmaakte had zij meer dan voldoende om van te overleven.

Bovendien legt zij thans een bewijs voor van de periode net voor haar vertrek uit Armenië. Haar zoon heeft haar niet enkel via de bank geld opgestuurd, maar vaak ook geld meegegeven met mensen die naar Armenië gingen en die het dan aan verzoekende partij gaven. Uiteraard kan verzoekende partij dat nu niet zwart op wit bewijzen, doch kan verwerende partij niet ontkennen dat dat eveneens een gangbare praktijk is bij mensen die geld opsturen naar familieleden in het buitenland.

Daarnaast heeft verwerende partij een belangrijk aspect uit het oog verloren. De levensstandaard in Armenië ligt veel lager dan in België.

De gemiddelde loon bedraagt er 200 a 300 euro...(stuk 3)

Een bedrag van 3400 euro is dan ook een erg grote som in een land als Armenië en zeker voldoende voor een alleenstaande vrouw om in haar basisnoden te voorzien. Hoe kan men de afhankelijkheid correct beoordelen als men hier geen rekening mee houdt?

Nergens in haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij hier concreet op in. Nochtans is dit uiterst relevant, men kan de stortingen maar beoordelen als men zich bewust is van de levensstandaard van het land waar de persoon die afhankelijk is woont. In casu geeft de verwerende partij totaal niet de indruk dit te hebben gedaan; integendeel!

Nergens in de wet, noch in de voorgaande beslissingen van de verwerende partij, leest de verzoekende partij dat er iets omtrent de "regelmaticheid" zou moeten worden bewezen. Bovendien valt deze kritiek ook niet te begrijpen: of het bedrag nu éénmaal of in 100 schijven werd betaald - dit zegt toch niets over de afhankelijkheidsrelatie?? Men blijft immers even afhankelijk van de steun van de referentiepersoon.

Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk blijven volharden dat verzoekende partij niet voldoende bewezen zou hebben in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar zoon.

Verzoekende partij heeft aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie was én is tussen haar en haar zoon en dat zij weldegelijk ten laste was en blijft van de referentiepersoon in België, zijnde haar zoon.

Verwerende partij is kennelijk onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoekende partij.

11.1.4. In de vorige aanvraag kreeg de verwerende partij reeds de bewijzen van de geldoverschrijvingen.

Thans kreeg zij opnieuw het bewijs dat de verzoekende partij in Armenië geen onroerende goederen bezit, dat zij bij de CM als ten laste van haar zoon geregistreerd staat, dat zij geen OCMW geniet, dat zij geen inkomsten in Armenië geniet, dat zij samenwoont met haar zoon van wie tevens de loonfiches werden overgemaakt (evenals van diens vrouw om aan tonen dat het gezin wel degelijk voldoende middelen heeft),...

Vraag is wat er nog meer van haar kan verwacht worden. Het lijkt erop of de verwerende partij heeft eigenlijk geen zin om de wet toe te passen.

Dit blijkt ook uit haar volgende motivering beslissing:

"Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal in België te verblijven".

Er wordt bij deze dan ook met aandrang gevraagd aan de verwerende partij om niet emotioneel te worden, deze zaak aldus rationeel te bekijken en aldus de voorgelegde bewijzen in alle objectiviteit te willen bekijken.

Tot in haar nota met opmerkingen blijft de verwerende partij stellen dat 'verzoekende partij haar situatie zelf in de hand gewerkt heeft'. De (wettelijke) pertinentie van dit argument ontgaat de verzoekende partij echter volledig. Artikel 40bis VW bevat geen voorwaarde omtrent "het zelf in de hand werken". We riskeren trouwens in een zeer gevaarlijke situatie terecht te komen wanneer een overheid beslissingen neemt op basis van het buikgevoel en niet op basis van de wet.

Het enige relevante is dat de verzoekende partij reeds onvermogen - en ten laste van haar zoon - in het land van herkomst en dat nog steeds in België.

Al de rest is voer voor filosofen en parlementariërs die de wet kunnen aanpassen, doch dit hoort niet thuis in een officiële overheidsbeslissing, noch is dit een discussie die voor Uw Raad kan worden gevoerd.

11.1.5. Er kan bij deze dan ook worden vastgesteld dat de verwerende partij manifest onredelijk geoordeeld heeft.

Bovendien spreekt zij -wanneer de vorige weigeringsbeslissing tevens wordt vergeleken- zichzelf tegen. Bij de vorige weigeringsbeslissing stelde ze dat de bewijsstukken te ver in het verleden zouden liggen, thans is de reden dat de stortingen uiterst beperkt zouden zijn??

Dit is niet ernstig en vormt aldus een manifeste schending van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 40bis Vreemdelingenwet."

In het eerste en enig middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de beslissing van 17 mei 2016, genomen inzake de eerste aanvraag van de verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, wordt het volgende vermeld:

"(...)

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan uit het geheel van de voorgelegde documenten echter niet worden besloten. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon voor haar komst naar België. Alle bewijzen betreffende het 'ten laste' zijn, betreffen bewijzen van sinds mevrouw in België verblijft. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf creëerde in België door ettelijke procedures tot verblijf in te dienen, geen van de bevelen op te volgen en dus illegaal te verblijven.

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster reeds sinds 2 juni 2008 in België verblijft. Uit de bewoordingen van de hierboven geciteerde beslissing blijkt dus dat de verweerder van de verzoekster verwachtte dat zij bewijzen van het 'ten laste' zijn zou voorleggen, die dateren van voor juni 2008, datum van haar komst naar België.

Als bijlage bij haar nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Nederlandse onderdaan, voegde de verzoekster onder meer een Armeens attest toe d.d. 1 november 2016 met beëdigde vertaling, waarin vermeld wordt dat de verzoekster van de referentiepersoon vanuit Europa, via internationale geldtransfers bij de "ARMBUSINESSBANK" tussen 2005 en 2007, periodisch 3.400 euro (drie duizend vierhonderd euro in totaal) heeft ontvangen.

In de thans bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

"Ter staving van het ten laste zijn in het land van herkomst zijn de volgende stukken in het dossier terug te vinden die zijn gevoegd bij de aanvraag van 21/11/2016:

-Attest Armbusinessbank dd. 01/11/2016 waarin vermeld staat dat betrokkene periodisch een som van 3400 euro van de referentiepersoon zou hebben ontvangen tussen 2005 en 2007

Ook dit bewijst niet dat betrokkene financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon vóór haar komst naar België. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was."

De verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat de door haar in het land van herkomst ontvangen geldstortingen van de referentiepersoon, moeten worden afgetoetst aan de levensstandaard van het land waar zij toen woonde.

De schending van de materiële motiveringsplicht moet *in casu* immers worden in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: *"de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen"*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit. De Raad benadrukt dat wat betreft het *"ten laste"* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip *"ten laste"* te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het *"ten laste"* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip *"ten laste"* werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *"De noodzaak van materiële steun moet in het*

land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Aangezien het begrip "*ten laste*" zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

De verzoekster brengt een begin van bewijs bij dat het gemiddelde netto-inkomen in – onder meer – Armenië onder de 369 euro per maand ligt (zie stuk 3 d.d. 21 maart 2015). Noch dit gegeven, noch de stelling van de verzoekster dat het gemiddelde loon in Armenië 200 à 300 euro bedraagt, wordt in de nota met opmerkingen betwist door de verweerder. Daar waar de informatie die de verzoekster bijbrengt dateert van maart 2015, is het geenszins ondenkbaar dat het gemiddelde loon in de door de verweerder gehanteerde referentieperiode (2005 tot 2007) in Armenië tussen 200 en 300 euro bedroeg. Een bedrag van 3.400 euro vertegenwoordigt redelijkerwijze dan ook ruim meer dan een gemiddeld jaarloon in verzoeksters land van herkomst, Armenië.

Bijgevolg komt het kennelijk onredelijk over om te oordelen dat bedrag van 3.400 euro, dat door de referentiepersoon aan de verzoekster werd overgemaakt tussen 2005 en 2007, "*uiterst beperkt*" is. De verzoekster kan tevens gevolgd worden waar zij stelt dat nergens is bepaald dat het bewijs moet worden geleverd van regelmatige geldstortingen. Zo kunnen één of meerdere overschrijvingen van aanzienlijke bedragen die periodisch worden overgemaakt, even goed wijzen op een situatie van reële afhankelijkheid als regelmatige overschrijvingen van kleinere sommen. Bovendien blijkt uit het door de verzoekster neergelegde attest van de 'Armbusinessbank' enkel dat er tussen 2005 en 2007 voor een totaal bedrag van 3.400 werd overgemaakt, zonder dat op enige wijze wordt vermeld hoeveel overschrijvingen het precies betrof en wanneer deze precies plaatsvonden. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde hieruit kan afleiden dat de stortingen onregelmatig waren.

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij kennelijk onredelijk handelde door te stellen dat de stortingen van in totaal 3.400 euro over de periode 2005-2007 dermate beperkt en al te onregelmatig zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn (in het land van herkomst).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de weigering van het verblijfsrecht op decisieve wijze steunt op deze gebrekkige motivering. Het verblijfsrecht wordt immers geweigerd omdat de verzoekster niet zou hebben aangetoond dat zij voor haar komst naar België en in haar land van herkomst financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Uit het gebrekkige motief dat de geldstortingen uiterst beperkt en onregelmatig zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn, leidt de gemachtigde tevens een gebrek aan bewijs van onvermogen af ("*Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was*"). De overige motieven van de bestreden beslissing betreffen de aanvraag van 18 november 2015 en niet de thans voorliggende aanvraag van 21 november 2016, zodat deze motieven alleen de bestreden beslissing hoe dan ook niet kunnen schragen. Het bovenvermelde motiveringsgebrek vitieert bijgevolg de gehele weigeringsbeslissing. Minstens dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad is om zich in de plaats van de gemachtigde te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden indien abstractie zou worden gemaakt van het motief dat de geldstortingen uiterst beperkt en onregelmatig zijn om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn in het land van herkomst (*cf.* RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Zoals de verzoekster terecht opmerkt, gaat de verweerder niet in op het argument dat er voor de beoordeling van de afhankelijkheid in het land van herkomst rekening moet worden gehouden met de algemene levensstandaard aldaar.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is derhalve aangetoond. De overige grieven behoeven geen verder onderzoek.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE